

62010CJ0347

SODBA SODIŠ?A (veliki senat)

z dne 17. januarja 2012 (*1)

„Socialna varnost delavcev migrantov — Uredba (EGS) št. 1408/71 — Delavec, zaposlen na plinski ploš?adi, postavljeni na delu epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko — Obvezno zavarovanje — Zavrnitev izpla?ila dajatev zaradi nezmožnosti za delo“

V zadevi C-347/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (Nizozemska) z odlo?bo z dne 5. julija 2010, ki je prispela na Sodiš?e 8. julija 2010, v postopku

A. Salemink

proti

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

SODIŠ?E (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, predsedniki senatov, R. Silva de Lapuerta, sodnica, K. Schiemann (poro?evalec), E. Juhász, G. Arestis, D. Šváby, sodniki, in M. Berger, sodnica,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,

sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. junija 2011,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

—

za A. Saleminka R.E. Zalm, jurist,

—

za Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen I. Eijkhout, zastopnica,

—

za nizozemsko vlado C. M. Wissels in M. Noort, zastopnici,

—

za grško vlado S. Vodina, E.-M. Mamouna in G. Karipsiadis, zastopniki,

—
za špansko vlado sprva B. Plaza Cruz, nato S. Centeno Huerta, zastopnici,
—

za Evropsko komisijo M. van Beek in V. Kreuschitz, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 8. septembra 2011

izreka naslednjo

Sodbo

1

Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 39 ES in 299 ES ter naslovov I in II Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici po spremembi in posodobitvi z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 35), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1606/98 z dne 29. junija 1998 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 308, v nadaljevanju: Uredba št. 1408/71).

2

Ta predlog je bil vložen v okviru spora med A. Saleminkom, nizozemskim državljanom, ki je delal na plinski ploščadi, postavljeni na delu epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko, in ki stalno prebiva v Španiji, in Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (upravni odbor zavoda za upravljanje zavarovanj zaposlenih oseb) zaradi zavrnitve dodelitve dajatev zaradi nezmožnosti za delo.

Pravni okvir

Nacionalno pravo

3

Konvencija Združenih narodov o pomorskem mednarodnem pravu, ki je bila podpisana v Montego Bayu (Jamajka) 10. decembra 1982 in je začela veljati 16. novembra 1994 ter jo je Nizozemska ratificirala 28. junija 1996 in v je bila imenu Evropske skupnosti odobrena s Sklepom Sveta z dne 23. marca 1998 (98/392/ES) (UL L 179, str. 1, v nadaljevanju: konvencija o pomorskem pravu), v členu 60 z naslovom „Umetni otoki, postroji in naprave v izključni ekonomski coni“ določa:

„1. V izključni ekonomski coni ima obalna država edina pravico postavljati in dovoljevati ter urejati postavitev, delo in uporabo:

(a)

umetnih otokov;

(b)

postrojev, napeljav in naprav za namene, določene v členu 56, in druge ekonomske namene;

(c)

postrojev, napeljav in naprav, ki utegnejo ovirati izvrševanje pravic obalne države v coni.

2. Obalna država ima izključno jurisdikcijo nad temi umetnimi otoki, postroji, napeljavami in napravami, v številu jurisdikcijo glede carinskih, fiskalnih, zdravstvenih, varnostnih in imigracijskih zakonov in predpisov.

[...]"

4

Člen 77 konvencije o pomorskem pravu z naslovom „Pravice obalne države na epikontinentalnem pasu“ določa:

„1. Obalna država izvršuje nad epikontinentalnim pasom suverene pravice zaradi njegovega raziskovanja in izkoriščanja njegovih naravnih bogastev.

2. Pravice obalne države v odstavku 1 so izključne v tem pomenu: če obalna država ne raziskuje epikontinentalnega pasu ali ne izkorišča njegovih naravnih bogastev, nihče ne more opravljati teh dejavnosti brez izrecne privolitve obalne države.

3. Pravice obalne države na epikontinentalnem pasu so neodvisne od dejanske ali fiktivne okupacije ali od kakršnega koli izrecnega razglasa.

[...]"

5

Člen 80 te konvencije z naslovom „Umetni otoki, postroji in naprave v epikontinentalnem pasu“ določa:

„Člen 60 se mutatis mutandis uporablja za umetne otoke, postroje in naprave v epikontinentalnem pasu.“

Ureditev Unije

6

Člen 13 Uredbe št. 1408/71 z naslovom „Splošna pravila“ določa:

„1. Ob upoštevanju členov 14c in 14f se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice. Zakonodaja, ki se uporabi, se določi v skladu z določbami tega naslova.

2. V skladu s členi [od] 14 do 17:

(a)

za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice ali če je registrirani sedež ali poslovna enota podjetja ali posameznika, ki osebo zaposluje, na ozemlju druge države članice;

[...]"

Nacionalna ureditev

7

Člen 3 zakona o zdravstvenem zavarovanju (Ziektewet, v nadaljevanju: ZW) določa:

- „1. Delavec je fizična oseba, mlajša od 65 let, ki je sklenila delovno razmerje po zasebnem ali javnem pravu.
2. Oseba, ki opravlja zaposlitev zunaj Nizozemske, se ne šteje za delavca, razen če stalno prebiva na Nizozemskem in ima njen delodajalec stalno prebivališče ali sedež na Nizozemskem.“

8

Zakon z dne 1. januarja 2006 o delu in dohodkih po nastopu nezmožnosti za delo (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, v nadaljevanju: WIA), ki je začel veljati 1. januarja 2006, v členu 7(1) določa, da je „delavec [...] obvezno zavarovan“.

9

Na podlagi člena 8(1) WIA se „delavec v smislu tega zakona [...] šteje za delavca v smislu [ZW], razen delavca, ki ima status iz člena 4(1)(g) navedenega zakona“.

10

Iz člena 18(1) in (2) WIA izhaja, da se prostovoljno zavarovanje nanaša na osebo, mlajšo od 65 let, ki se ne šteje za delavca v smislu člena 3(2) in (4) ZW in katerega obvezno zavarovanje je prenehalo, ki prebiva zunaj Nizozemske in ki je takoj po prenehanju obveznega zavarovanja sklenila pogodbo o zaposlitvi za največ pet let z delodajalcem s stalnim prebivališčem ali sedežem na Nizozemskem.

11

Na podlagi člena 47(1) WIA ima zavarovanec v primeru bolezni pravico do dajatev zaradi nezmožnosti za delo, če se je kalna doba iztekla, je popolnoma ali trajno nezmožen za delo in se zanj ne uporablja noben razlog za izključitev.

12

Člen 3 zakona o rudarskem delu na Severnem morju (Wet arbeid mijnbouw Noordzee) določa:

- „1. Ta člen se uporablja za delavce, ki niso zavarovani na podlagi [ZW] in nobene ustrezne pravne ureditve države članice Evropske unije ter katerih pogodbo o zaposlitvi ureja nizozemska zakonodaja na področju pogodb o zaposlitvi ali vsaj njene zavezuje določbe.“

2. Delavec, ki zaradi bolezni ne more opravljati dogovorjenega dela, ima pravico do nadomestila, določenega v členu 629(1) zvezka 7 civilnega zakonika, 104 tedne, čeprav je njegova pogodba o zaposlitvi v tem času prenehala.“

Dejansko stanje v postopku v glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13

A. Salemink, nizozemski državljan, je od leta 1996 delal kot medicinski tehnik in deloma kot izvajalec radiografije na plinski ploščadi nizozemske družbe Aardolie Maatschappij. Zadevna ploščad je zunaj nizozemskih teritorialnih voda na delu epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko, v razdalji približno 80 km od nizozemske obale.

14

A. Salemink je 10. septembra 2004 stalno prebivališče prenesel v Španijo.

15

A. Salemink je bil pred odhodom v Španijo obvezno zavarovan v skladu z ZW, katerega člen 3(2) določa, da se oseba, ki opravlja zaposlitev zunaj Nizozemske, ne šteje za delavca, razen če stalno prebiva na Nizozemskem in ima njen delodajalec stalno prebivališče ali sedež v tej državi članici.

16

Po tem, ko se je A. Salemink preselil v Španijo, ni več izpolnjeval pogoja stalnega prebivališča, določenega v navedenem členu 3(2), in je bil zato izključen iz obveznega zavarovanja, predvsem za primer nezmožnosti za delo.

17

A. Salemink je bil od 4. oktobra 2004 vključen v prostovoljno zavarovanje, ki pa je nato prenehalo zaradi neplačila premij. Nadaljnji poskusi A. Saleminka med letom 2006, da bi bil vključen v prostovoljno zavarovanje, so bili neuspešni, ker so bili prepozni.

18

A. Salemink je po tem, ko je 24. oktobra 2006 sporočil bolniški stalež, 11. septembra 2007 zaprosil za izplačilo dajatev zaradi nezmožnosti za delo na podlagi WIA od 24. oktobra 2008.

19

Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (zavod za upravljanje zavarovanj zaposlenih oseb, v nadaljevanju: UWV) je to prošnjo zavrnil, ker A. Salemink na dan začetka nezmožnosti za delo, in sicer 24. oktobra 2006, ni bil obvezno zavarovan. Ker ima A. Salemink od 10. septembra 2004 stalno prebivališče zunaj Nizozemske, je UWV štel, da od tega dne ni bil več obvezno zavarovan.

20

A. Salemink je pri Rechtbank Amsterdam trdil, da je lahko upravičen do dajatve zaradi nezmožnosti za delo na podlagi Uredbe št. 1408/71, ki se po njegovem mnenju uporablja za del epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko in ki bi ga bilo treba šteti za del nizozemskega ozemlja.

21

V zvezi s tem se sklicuje na smernice, ki jih je zagovarjala Sociale Verzekeringsbank (banka socialnega zavarovanja, v nadaljevanju: SVB) od 1. januarja 2006, ki so v skladu s sodbo Sodišča z dne 29. junija 1994 v zadevi Aldewereld (C-60/93, Recueil, str. I-2991) in na podlagi katerih se delavci, ki delajo na delu epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko, štejejo za zavarovane v okviru nizozemskega sistema socialne varnosti.

22

Predložitveno sodišče opisuje te smernice tako:

„SVB izhaja iz tega, da se naslov II [...] Uredbe [št. 1408/71] uporablja takrat, kadar delavec prebiva na ozemlju Skupnosti, vendar opravlja delo zunaj ozemlja Skupnosti za delodajalca s sedežem v Skupnosti. Pri tem SVB iz obrazložitve Sodišča [v sodbi z dne 12. julija 1984 v zadevi] Prodest [237/83, Recueil, str. 3153] in [zgoraj navedeni sodbi] Aldewereld povzema pogoj, da je moral biti delavec tik pred nastopom dela, ki se opravlja zunaj meja Skupnosti, zavarovan v državi članici, v kateri ima njegov delodajalec sedež, oziroma da je delavec med opravljanjem dela zunaj Skupnosti zavarovan na podlagi nacionalnih pravnih predpisov te države članice. Če je izpolnjen eden od teh dveh pogojev, potem SVB izhaja iz tega, da se v obdobju, ko se opravlja delo zunaj meja Skupnosti, uporabljajo pravni predpisi države članice delodajalca.“

23

UWV je štel, da A. Salemink po preselitvi v Španijo ni več izpolnjeval pogojev za vključitev v obvezno zavarovanje.

24

Predložitveno sodišče dvomi o obsegu uporabe Uredbe št. 1408/71 za zadevni epikontinentalni pas. Sprašuje, ali ni treba razlikovati med ozemljem, ki spada pod suverenost države članice, na eni strani, in ozemljem, na katerem je država članica pristojna za izvajanje omejenih suverenih pravic, na drugi strani, vendar pa je tudi upravičena, da teh pravic ne izvaja, kakor je po mnenju predložitvenega sodišča storila nizozemska država glede zakonodaje o socialni varnosti v epikontinentalnem pasu. Tako se postavlja vprašanje, ali lahko država članica v mejah funkcionalne pristojnosti, ki jo izvaja v epikontinentalnem pasu, različno obravnava delavce, ki tam delajo, in delavce, ki delajo na ozemlju te države.

25

Predložitveno sodišče priznava, da zavrnitev UWV lahko da ni skladna z načelom prostega gibanja delavcev ob upoštevanju tega, da je A. Salemink izgubil ugodnost, ki jo je užival, ko je stalno prebival na Nizozemskem. Vendar sprašuje, ali je mogoče to neskladnost pripisati temu, da se je A. Salemink lahko prostovoljno zavaroval in je to možnost izkoristil.

26

Nazadnje predložitveno sodišče opozarja, da je pogoj stalnega prebivališča iz člena 3(2) ZW

problematično merilo, ker lahko potencialno vodi v diskriminacijo na podlagi državljanstva.

27

V teh okoliščinah je Rechtbank te Amsterdam prekinilo odločanje in Sodišče v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je v nasprotju z določbami prava Evropske unije, ki so namenjene uresnitvi prostega gibanja delavcev, zlasti z določbami iz naslovov I in II Uredbe št. 1408/71 ter členov 39 ES in 299 ES [...], če delavec, ki zunaj ozemlja Nizozemske opravlja svojo poklicno dejavnost na nepremični napravi na nizozemskem delu epikontinentalnega pasu za delodajalca s sedežem na Nizozemskem, ni zavarovan na podlagi nacionalne zakonodaje socialnega zavarovanja samo zato, ker ne prebiva na Nizozemskem, temveč v drugi državi članici (v tem primeru v Španiji), čeprav ima nizozemsko državljanstvo in možnost sklenitve prostovoljnega zavarovanja v bistvu pod enakimi pogoji, kot veljajo za obvezno zavarovanje?“

Vprašanje za predhodno odločanje

28

Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba določbe Uredbe št. 1408/71 in člen 39 ES razlagati tako, da nasprotujejo temu, da delavec, ki opravlja poklicno dejavnost na nepremični napravi v epikontinentalnem pasu, ki meji na državo članico, ni obvezno zavarovan na podlagi nacionalne zakonodaje socialnega zavarovanja v tej državi članici samo zato, ker ne prebiva v njej, temveč v drugi državi članici.

29

V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s členom 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice.

30

Vendar uporabo člena 13(2)(a) in prava Unije na splošno v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, tako nizozemska vlada kot UWV izpodbijata v delu, v katerem se zadevna poklicna dejavnost opravlja na plinski plošči, postavljeni na delu epikontinentalnega pasu, ki meji na Nizozemsko, zunaj nizozemskih teritorialnih voda. Nizozemska vlada in UWV sta v zvezi s tem trdila, da je ozemeljska veljavnost Uredbe št. 1408/71 omejena le na nacionalno ozemlje. Predložitveno sodišče prav tako dvomi o uporabi prava Unije za zadevni epikontinentalni pas.

31

V zvezi s tem se je treba sklicevati na pravila in načela mednarodnega prava glede pravne ureditve epikontinentalnega pasu.

32

Meddržavno sodišče je bilo v sodbi z dne 20. februarja 1969 (tako imenovane zadeve epikontinentalnega pasu Severnega morja, Recueil des arrêts, avis consultatifs et ordonnances, 1969, str. 3, točka 19) pozvano, naj odloči o pravicah obalne države v epikontinentalnem pasu, ki je naravni podaljšek njenega ozemlja pod morjem. Razsodilo je, da navedene pravice obstajajo ipso facto in ab initio na podlagi suverenosti države na tem ozemlju in z razširitvijo te suverenosti v obliki izvrševanja suverenih pravic za raziskovanje morskega dna in izkoriščanje njegovih naravnih

bogastev.

33

Iz člena 77 konvencije o pomorskem pravu je razvidno, da obalna država izvršuje suverene pravice v epikontinentalnem pasu za njegovo raziskovanje in izkoriščanje njegovih naravnih bogastev. Te pravice so izključne v pomenu, da če obalna država ne raziskuje epikontinentalnega pasu ali ne izkorišča njegovih naravnih bogastev, nihče ne more opravljati teh dejavnosti brez njene izrecne privolitve.

34

Glede umetnih otokov, postrojev in naprav v epikontinentalnem pasu ima obalna država na podlagi člena 80 konvencije o pomorskem pravu v povezavi s členom 60 iste konvencije izključno pravico, da jih postavlja in da dovoljuje ter ureja njihovo postavitve, delo in uporabo. Obalna država ima izključno pristojnost na teh umetnih otokih, postrojih in napravah.

35

Ker epikontinentalni pas, ki meji na državo članico, spada v njeno suverenost tako funkcionalno kot omejeno (glej v tem smislu sodbo z dne 29. marca 2007 v zadevi Aktiebolaget NN, C-111/04, ZOdl., str. I-2697, točka 59), je za uporabo prava Unije glede dela, opravljenega na nepremičnih ali plavajočih napravah, postavljenih v navedenem epikontinentalnem pasu v okviru dejavnosti raziskovanja in/ali izkoriščanja naravnih bogastev, treba šteti, da je bilo opravljeno na ozemlju navedene države (glej v tem smislu sodbi z dne 27. februarja 2002 v zadevi Weber, C-37/00, Recueil, str. I-2013, točka 36, in z dne 20. oktobra 2005 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu, C-6/04, ZOdl., str. I-9017, točka 117).

36

Država članica, ki izkoristi ekonomske pravice do raziskovanja in/ali izkoriščanja bogastev, ki jih izvršuje na delu epikontinentalnega pasu, ki meji nanjo, se tako ne more izogniti uporabi določb prava Unije, katerih namen je zagotoviti prosto gibanje delavcev, ki poklicno dejavnost opravljajo na takih napravah.

37

Ker je bilo ugotovljeno, da se za epikontinentalni pas, ki meji na državo članico, uporabi pravo Unije in natančneje Uredba št. 1408/71, je treba preizkusiti, ali navedena uredba in določbe Pogodbe ES v zvezi s prostim gibanjem delavcev nasprotujejo temu, da je oseba v položaju A. Saleminka izključena iz sistema obveznega zavarovanja po prenosu njenega stalnega prebivališča v Španijo.

38

V zvezi s tem je treba poudariti, da je edini namen člena 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 določiti, katera nacionalna zakonodaja se uporablja za osebe, ki so zaposlene na ozemlju države članice. Namen te določbe kot take ni določiti pogoje upravičenosti ali obveznosti zavarovanja v sistemu socialne varnosti ali na nekaterih področjih takega sistema. Kot je Sodišče v svoji sodni praksi večkrat navedlo, te pogoje določi vsaka država članica s svojo zakonodajo (glej zlasti sodbi z dne 23. septembra 1982 v zadevi Koks, 275/81, Recueil, str. 3013, in z dne 7. julija 2005 v zadevi van Pommeren-Bourgon diën, C-227/03, ZOdl., str. I-6101, točka 33).

Vendar ?eprav države ?lanice ob neobstoju usklajenosti na ravni Skupnosti ohranijo pristojnost, da dolo?ijo pogoje za vklju?itev v svoje sisteme socialne varnosti, morajo pri izvajanju te pristojnosti kljub temu spoštovati pravo Unije in predvsem dolo?be Pogodbe, ki se nanašajo na prosto gibanje delavcev (glej v tem smislu sodbi z dne 3. maja 1990 v zadevi Kits van Heijningen, C-2/89, Recueil, str. I-1755, to?ka 20, in z dne 23. novembra 2000 v zadevi Elsen, C-135/99, Recueil, str. I-10409, to?ka 33).

Zato po eni strani ti pogoji ne morejo imeti u?inka izklju?itve s podro?ja uporabe nacionalne zakonodaje, kot je ta v postopku v glavni stvari, oseb, za katere se na podlagi Uredbe št. 1408/71 uporablja ta zakonodaja, po drugi strani pa morajo biti sistemi obveznega zavarovanja v skladu z dolo?bami ?lena 39 ES (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Kits van Heijningen, to?ka 20, in van Pommeren-Bourgon diën, to?ka 39).

?len 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 izrecno dolo?a, da za osebo, zaposleno na ozemlju ene države ?lanice, velja zakonodaja te države, „tudi ?e stalno prebiva na ozemlju druge države ?lanice“. Ta dolo?ba ni spoštovana, ?e bi se lahko pogoj stalnega prebivališ?a, ki ga nalaga zakonodaja države ?lanice, na ozemlju katere se opravlja zaposlitev, za vklju?itev v sistem obveznega zavarovanja, ki ga dolo?a, uporabil v razmerju do oseb iz ?lena 13(2)(a). Glede teh oseb ta dolo?ba u?inkuje tako, da nadomeš?a pogoj stalnega prebivališ?a s pogojem, ki temelji na opravljanju zaposlitve na ozemlju zadevne države ?lanice (glej zgoraj navedeno sodbo Kits van Heijningen, to?ka 21).

Tako je nacionalna zakonodaja, kot je ta v postopku v glavni stvari, na podlagi katere bo lahko delavec, ki je zaposlen na plinski ploš?adi, postavljeni v epikontinentalnem pasu, ki meji na državo ?lanico, glede na merilo stalnega prebivališ?a užival obvezno zavarovanje v tej isti državi, v nasprotju s ?lenom 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71.

Poleg tega je treba ugotoviti, da taka nacionalna zakonodaja postavlja delavce nerezidente, kot je A. Salemink, v manj ugoden položaj, kot ga imajo delavci rezidenti, kar zadeva njihovo socialno zavarovanje na Nizozemskem, in je s tem kršeno na?elo prostega gibanja, ki je zagotovljeno s ?lenom 39 ES.

?eprav Sodiš?e v to?ki 40 zgoraj navedene sodbe van Pommeren Bourgon diën ni izklju?ilo, da je lahko pogoj stalnega prebivališ?a za nadaljnjo upravi?enost do obveznega zavarovanja za nekatera podro?ja socialne varnosti združljiv s ?lenom 39 ES, možnost, ki jo ima A. Salemink za prostovoljno zavarovanje, ne more ovre?i ugotovitve iz to?ke 43 te sodbe. Postopki, ki jih morajo delavci nerezidenti, ki se želijo prostovoljno zavarovati, za?eti sami, in omejitve, povezane s tovrstnim zavarovanjem, kot je spoštovanje rokov za vložitev zavarovalnega zahtevka, pomenijo elemente, ki postavljajo delavce nerezidente, ki imajo le eno možnost prostovoljnega zavarovanja, v manj ugoden položaj, kot ga imajo rezidenti, ki so obvezno zavarovani.

Zato je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 in člen 39 ES razlagati tako, da nasprotujeta temu, da delavec, ki opravlja poklicno dejavnost na nepremični napravi v epikontinentalnem pasu, ki meji na državo članico, ni obvezno zavarovan v tej državi članici na podlagi nacionalne zakonodaje socialnega zavarovanja v tej državi članici samo zato, ker ne prebiva v njej, temveč v drugi državi članici.

Stroški

Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (veliki senat) razsodilo:

Člen 13(2)(a) Uredbe (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici po spremembi in posodobitvi z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1606/98 z dne 29. junija 1998, in člen 39 ES je treba razlagati tako, da nasprotujeta temu, da delavec, ki opravlja poklicno dejavnost na nepremični napravi v epikontinentalnem pasu, ki meji na državo članico, ni obvezno zavarovan na podlagi nacionalne zakonodaje socialnega zavarovanja v tej državi članici samo zato, ker ne prebiva v njej, temveč v drugi državi članici.

Podpisi

(*1) Jezik postopka: nizozemščina.